

РЕШЕНИЕ

№ 8268

гр. София, 01.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 26.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **1470** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.1 във вр.с чл.70, ал.1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. М., гражданин на Т., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.К., срещу Решение № УП-В1/12.01.2026 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ ПМЗ-В-3149/17.12.2025 г.

Жалбоподателят изразява несъгласие с оспореното решение, като твърди, че административният орган е постановил неправилен и необоснован акт. Изтъква, че са налице предпоставките да му се предостави статут на бежанец като жертва на преследване, както и хуманитарен статут. В с.з. жалбоподателят не се явява и не изпраща представител, не взема отношение по жалбата.

Ответникът - интервюиращ орган при ДАБ – в с.з. чрез юк.П. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Административен съд - София град, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От данните, съдържащи се в приетата като доказателства по делото административна преписка се установява, че жалбоподателят е гражданин на Т., [дата на раждане] в [населено място], Т., етническа принадлежност - кюрд, вероизповедание - мюсюлманин, семейно положение -неженен. Личните му данни са установени от представен документ за самоличност – национален паспорт.

На 17.12.2025 г. жалбоподателят е подал молба пред ДАБ, с която е поискал закрила. Това искане е било възприето от интервюиращия орган като такова за предоставяне статут на бежанец и на

хуманитарен статут. На 08.01.2026 г. е проведено интервю, по време на което чужденецът е заявил, че е напуснал Т. нелегално, но влязъл легално в И.. Два дни бил в И., където останал при приятел, след което заминал за И. за два-три дни отново при приятел. Разказва, че от И. заминал за Д., като целият му път е легален. В Д. останал 5 дни, тъй като имал намерение да обикаля много държави, защото е добре финансово и това му е била целта. Споделя, че в Република Б. се занимава с разходки по исторически места и посещава ресторанти, издържа се с парите от банковата си карта. Заявява, че имал тримесечна туристическа виза, издадена от българското посолство, и заминал за Д.. И. намерение от Б. пак да замине за Д., дори имал резервация в гранд Хотел С. и обратен билет за Д.. Добавя, че е пристигнал в Б. на 16.12.2025 г., където бил задържан на летището. Казали му, че Т. е анулирала паспорта му и ще го депортират. Чужденецът заявява, че не желае да се върне в Т. и помолил да му върнат паспорта без да влиза в Б. и да се върне в Д., но граничните власти го задържали. Турският гражданин мотивира молбата си за закрила с проблеми, свързани със семейния бизнес в Т.. Разказва, че през 2020 г. семейната фирма спечелила един голям търг и на третия път им били възложили работа, но след като започнали около 6 месеца или 1 година започнало техническо преследване на неговото семейство. Тъй като са кюрди, ги преследвали технически и психически, за да не продължат да участват пак в търгове. Посочва, че, въз основа на прослушвания на телефоните на неговото семейство без да има постъпили жалби задържали братята му, братовчедите му, чичо му и него през 2022 г. Били задържани в затвор в [населено място] за една година и ги освободили срещу парична гаранция. Разяснява, че два месеца по-късно започнало първото дело, без никакви жалби срещу тях, но прокуратурата и съдебните власти ги обвинили в организирана престъпна дейност въз основа на подслушване по телефона на семейството му. Добавя, че били извикани свидетели срещу тях и всички заявили, че нямат обвинение срещу тях. Това било през 2023 г., а след това съдебното дело нямало развитие около две години. През септември 2025 г. бил назначен нов прокурор по делото, който искал да ги накажат с лишаване от свобода около 70-80 години за всеки. Твърди, че от страх решил да напусне Т., не трябва да остава там и иска да обикаля света след всичко преживяно. Посочва, че няма никакви материални искания от Република Б..

Данните от интервюто са дали основание на интервюиращия орган да постанови решение, с което е приел, че по отношение на И. М. не са налице основанията по чл.9, ал.1, ал.6, ал.8 и тези по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут. Изложил е съображения в този смисъл, мотивирайки извода си за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

По делото бяха приети следните писмени доказателства, представени от ответника - справка за обществено-политическата обстановка в Т..

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Решение № УП-В1/12.01.2026 г. на интервюиращия орган е връчено на жалбоподателя на 21.01.2026 г., в присъствието на преводач, а жалбата е подадена на 28.01.2026 г. чрез куриерска служба "С." и е процесуално допустима като подадена в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ, от лице с правен интерес от оспорването, чрез надлежно упълномощен адвокат (л.7).

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението не е нищожно поради нарушена персонална или темпорална компетентност на издалия го орган.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – интервюиращ орган от Държавната агенция за бежанците при МС, определен за такъв със Заповед № РД05-346/26.04.2022 г. на Председателя на ДАБ, на основание чл.48, ал.1, т.10 ЗУБ.

По силата на чл.70, ал.1 ЗУБ срокът, в който интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, е до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца. Чужденецът е регистриран на 17.12.2025 г., което се установява от приложения регистрационен лист, и срокът за издаване на решението от интервюиращия орган е спазен.

Съдът приема, че е спазено изискването на чл.59 АПК за издаване на акта в установената от закона форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му, т.е. то не е лишено от мотиви в частта по отказа да се предостави статут на бежанец.

Неоснователно е оплакването на оспорващия за нарушение на материалния закон. Според чл.4, ал.1 ЗУБ всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република Б. в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал.3 очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

В Директива 2004/83/ЕО от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаване и правното положение на гражданите на трети държави като бежанци или като лица, които по други причини, се нуждаят от закрила, разпоредбата на чл.4 пояснява как се оценяват фактите и обстоятелствата при преценка основателност на молбата на лицето, търсещо закрила. В този смисъл административният орган, компетентен да предостави закрила на лицето, следва на първо място да установи всички относими факти със страната по произход. Съдът намира, че след съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведеното интервю с жалбоподателя, справка за актуалната обстановка в Т., ответникът е оценил молбата на жалбоподателя съобразно критериите на чл.4, т.3 от Директивата. В този смисъл административният орган е съобразил оценъчната си дейност, довела до мотивиране на постановения отказ за предоставяне на статут.

Безспорно ответникът е изследвал доводите на жалбоподателя за преследване, като е достигнал до правилен извод, че твърдяната заплаха към молителя не е свързана с неговата раса, религия, националност, принадлежност към социална група и др. За да постанови този резултат, интервюиращият орган е съобразил, че когато се преценява основателността на опасенията от преследване на един молител, не е от значение дали той действително притежава тази характеристика (чл.10, ал.2 от Директивата), щом според субекта на преследването той притежава тази характеристика. С основание в обжалваното решение е посочено, че причината чуждият гражданин да подаде молба за закрила в Б. не е защото има реална опасност за него в страната му по произход, а защото тук е бил заловен. Същият няколко пъти е заявил, че мотивът му да напусне Т. е стремежът му да обикаля света свободно или да достигне страна, в която да се установи.

Следва да се има предвид и че според разясненията, дадени в т.39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, тежестта на доказване е за жалбоподателя, който твърди, че ще е засегнат живота му ако се върне в страната по произход. В този смисъл и като приема справката за достоверна и обективна относно актуалната ситуация в Т., Съдът намира, че жалбоподателят не доказва да е засегнат поради присъщи на личното му положение елементи. За да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателя, следва да е налице изключително висока степен на насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидирана закрила и според скалата на доказване по т.39 от същото решение. В този смисъл с оглед факта, че ситуацията в Т. е изяснена от справката по делото, Съдът намира, че в страната на молителя насилието не е в такава степен, че ако се върне

там, е вероятно той да бъде убит.

Тъй като жалбоподателят е гражданин на трета държава, то за правното му положение е приложима общата политика в областта на убежището, развивана от ЕС, съгласно чл.78, § 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Разпоредбата на чл.18 от Хартата за основните права, която е част от правото на ЕС, също визира правото на убежище като основно право на човека. Текстът на тази разпоредба се основава на чл.63 от Договора за ЕО, заменен с чл.78 ДФЕС, който налага на Съюза да спазва Женевската конвенция за статута на бежанците. Това правно положение е в съответствие с Протокола относно правото на убежище, приложен към Договорите. Приложим в случая ще бъде и чл.51 от Хартата, защото българският съд в случая прилага освен ЗУБ и Директива 2004/83/ЕО в текстовете посочени по-горе.

Съгласно националното право (чл.8 ЗУБ) статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, социална група, изразява политическо мнение или изповядва политическо убеждение които са основа на преследването, като е достатъчно органът осъществяващ преследването да смята, че е налице такава принадлежност. Цитираната норма от ЗУБ ясно очертава фактическите основания на закрилата.

Съдът намира, че отказът да се признае на жалбоподателя статут на бежанец е правилен, тъй като доказателствата не сочат на извод, че той изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение. Това чужденецът е заявил и в интервюто пред ДАБ. Анализът на изложената от него бежанска история налага извода, че спрямо него е не осъществено преследване от страна на националните власти. Разказаната бежанска история в частта на твърденията за осъществено спрямо молителя преследване е непоследователна. Правилно е прието, че причините са с криминален произход, основани на спор, свързан с конкуренция в областта на обществените поръчки, и на това основание се намират извън предметния обхват на ЗУБ. В обстоятелствената част на решението са цитирани факти и обстоятелства от бежанската история на жалбоподателя, които са анализирани, и въз основа на които административният орган е направил правилна преценка, че са неоснователни.

Изложеното мотивира Съда да приеме, че бежанската история е неотнормима от гледна точка на търсената и отказана международна закрила. Събраните в съдебното производство доказателства, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат, че жалбоподателят е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл.8, ал.1 ЗУБ.

Чужденецът не е изтъкнал релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване. Той изрично е заявил, че не е имал проблеми с групировка, която държавата не желае, или не може да контролира, нито с етническата и религиозната си принадлежност.

Съдът приема, че не е нарушена нормата на чл.9 ЗУБ с непредоставяне и хуманитарен статут на жалбоподателя. Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя, на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

С посочено по-горе решение СЕС е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в" във вр.с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО за установяването на минимални стандарти относно условията, на които трябва да отговарят гражданите на трети страни или лицата без гражданство, за да могат да кандидатстват за статут на бежанец, или на лицата, които по други причини имат нужда от международна закрила, и относно съдържанието на предоставената закрила, а именно: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; 2. съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

От справката за положението в Т. е видно, че в страната не е налице военен конфликт, както и насилие, което да е достигнало изключителна степен, което е и ноторно известно за Съда и за страните по делото. От същите не може да се направи извод за ситуация, която да се причисли като въоръжен конфликт и безогледно насилие. В Т. има случаи на нарушаване правата на конкретни активисти и привърженици на опозиционни кюрдски партии, но жалбоподателят не може да бъде причислен към тази група лица, доколкото не се доказва връзка извършвана от него политическа дейност. Същевременно оспорващият не доказва, че е бил засегнат с оглед специфични за него лични обстоятелства и предвид обстановката в страната си. Следва да се посочи, че наличието на нестабилност и инциденти в страната по произход, при липсата на данни за лично засягане, не представлява самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут. В Т. не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт и няма основания за прилагане на субсидиарна закрила.

При горните съображения Съдът приема, че обжалваното решение е законосъобразно, като след на проверката, която извършва по чл.146 АПК, намира, че същото е постановено от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на съществени нарушения на административно-производствените правила и на материалния закон. Това прави жалбата неоснователна и тя следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл.85, ал.1, ал.4 от Закона за убежището и бежанците, Административен съд - София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М., гражданин на Т., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № УП-В1/12.01.2026 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ ПМЗ-В-3149/17.12.2025 г.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

